

[Carsten Andersen]

strækning søger til disse organisationer om hjælp og ikke går til socialforvaltningerne.

Er det egentlig ikke sådan, at socialforvaltningerne ikke sætter foden uden for døren og derfor ikke er det relevante tilbud?

På undervisningsområdet og også inden for socialområdet og boligområdet siger vi, at det private område kan langt mere, end det offentlige kan. Hvorfor kan vi ikke give de offentlige institutioner samme muligheder som de private, sådan at de kan optræde på samme måde som en række af de private organisationer, ud af de beskyttede lokaler, ud i felten og arbejde og tage nogle af de nye metoder op. Det behøver ikke altid at være så fint med kontormæssig indretning osv. osv., for man kan jo se, at der også er andre kvaliteter i arbejdet, som gør sig gældende, som en række af de private organisationer har. Jeg vil ikke have skudt i skoene, at vi taler imod de private organisationer, men jeg siger, at der er en lang række af de ting, der fungerer i de private organisationer, som man godt kan bruge i det offentlige.

Til slut vil jeg med hensyn til den pensionsreform, som er omtalt i redegørelsen, sige, at med den løsningsmodel vil det vare omkring 30 år, før nogen kommer til at opleve, at de via den arbejdsmarkedspension, som dér foreslås, kommer på højde med de overenskomstpensionsdækninger, som vi har i øjeblikket. Derfor peger vi fra SF's side på, at vi må i gang med en forhøjelse af folkepensionen for den gruppe, som ikke har en ordentlig overenskomstmæssig pension eller en ordentlig pensionsdækning. Det kan bl.a. ske ved en forhøjelse af ATP-bidraget, og vel også ved en vis solidarisk ordning for de forskellige pensionsområder. Det synes jeg lige, at vi skulle have med.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det, der bringer mig op, er hr. Carsten Andersens bemærkninger omkring spørgsmålet om udligninger og lign. Et af de frikommuneforsøg, som jeg omtalte før, drejer sig netop om at få unge, der er på bistandshjælp, i aktivitet. Der er det problem, at staten derved vil spare bistandsmidler, mens det faktisk er kommunerne, der betaler for den aktivitet, der sættes i gang. I det forsøg, som jeg her tænker på, siger man så simpelt hen, at man ved at bruge de passive bistandsmidler til en ekstraordinær indsats

kan få unge kontanthjælpsmodtagere ud på arbejdsmarkedet, og disse midler overføres ved forsøget fra Socialministeriet til de respektive kommuner efter en standardiseret beregningsmetode.

Vil ministeren tage sådanne tanker op og konkretisere dem yderligere, hvor man altså forestiller sig, at når en kommune går i gang med noget, så koster det noget, til gengæld spares der penge på det statslige budget? Det er jo et spørgsmål om omprioriteringer, det er et spørgsmål om omfordelinger.

Jeg vil også efterlyse ministerens svar på det, som jeg flere gange selv har været inde på, og som også berøres af det, som hr. Carsten Andersen var inde på, nemlig de private. Det er tilsyneladende sådan, at private organisationer er o.k., hvis det er hjælpeorganisationer, så kan de få 10 mio. kr. vupti, når vi lige pludselig har et fattigdomsproblem i Danmark. Men hvordan ligger det med ministerens holdning til spørgsmålet om, hvilke krav der skal stilles til det private arbejdsmarked, altså spørgsmålet om et samarbejde mellem privat og offentligt? Det er tilsyneladende i regeringens ideologi o.k., når det gælder hjælp, men er det også o.k., når det drejer sig om produktion, eller er det lige præcis her, vi når en ideologisk grænse, som forhindrer nogle fornuftige ordninger i dette land? Det vil jeg gerne spørge ministeren om.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Må jeg først sige generelt, at jeg syntes egentlig, jeg havde redegjort for, hvorfor de konkrete forslag ikke alle står der, og hvorfor alle forslag ikke er lige konkrete. Det er, fordi vi skal i gang med meget hurtigt at mødes med kommunerne, mødes med de praktiske folk og få belyst det her, og derefter vil jeg fremsætte lovforslag.

Det kan ikke være en hemmelighed for de socialpolitiske ordførere, at jeg har bebudet, at der fremsættes lovforslag her i foråret. Jeg er sikker på, det står i lovprogrammet, det er omtalt adskillige gange i hvert fald i pressen under omtalen af redegørelsen. Så der er altså ingen, der behøver tvinge socialministeren til at fremsætte lovforslag. Det skal nok komme, det har faktisk været planen det sidste halve år, at det skulle komme. Men jeg syntes, det var nyttigt at få en redegørelsesdebat her i Tinget, og jeg synes, debatten har bekræftet, at det er godt at få holdningerne frem, eventuelt nogle nye, gode forslag, der kunne indgå i det her.